

PARAULES DE VIDA

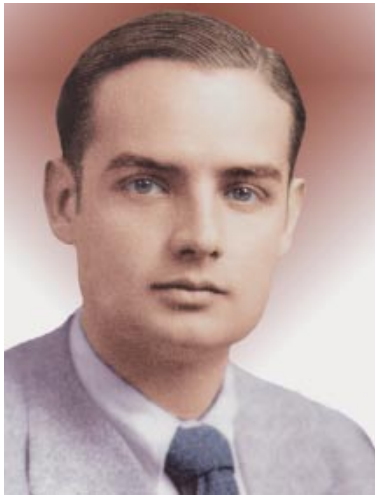
«Sigueu gent d'espardenya»

He trobat ben interessant la recomanació del beat Francesc Castelló Aleu als seguidors de Jesucrist cridant a no buscar reconeixements ni instal·lacions: «*no us tempti mai ni la cadira còmoda, ni la cosa fàcil. Sigueu gent d'espardenya*». Quina meravella de plantejament! I quina esplèndida traducció de les paraules de Jesús demanant superar els «filacteris» farisaics que serveixen només per aparentar exteriorment... buscant sobretot la pròpia conveniència.

Us escric somiant poder posar jo mateix en pràctica aquesta

recomanació tan evangèlica des del començament del meu servei episcopal en aquesta estimada Església de Lleida, per a lo qual demano expressament la intercessió del nostre màrtir —en el dia de la seva festa— i la vostra ajuda generosa.

He de confessar que m'agrada fer una lectura «providencialista» dels esdeveniments encara que siguin poc significatius i per això també avui he volgut fixar-me en certes coincidències de calendari: el beat F. Castelló va néixer per al cel el 29 de setembre de 1936 i, tres anys després, el 28 de setembre (quasi-

Beat Francesc Castelló Aleu

bé el mateix dia) vaig venir jo al món en una família cristiana... «d'espardenya», de pare mestre de cases i de mare modista nascuda en 1914, també justament el mateix any que el Beat va arribar a Lleida amb la seva mare i les seves germanes.

Ho estic vivint, doncs, com una crida particular a respondre testimonialment i ja he començat a demanar-me com ser un bisbe «d'espardenya», sense cedir a la temptació de la cadira còmoda ni a la cosa fàcil.

Creieu-me. No he trobat un altre camí que *enfocar la llum de l'Evangeli sobre la vida de cada dia* i deixar-me qüestionar per Jesús que demana triar entre seguir-lo a Ell o deixar-se portar pel raonament superficial d'aquells que diuen: «si tots ho fan».

Però Jesús planteja la vida en clau d'elecció: «*Heu sentit dir*» tal i qual... «*Però Jo us dic*»...

Seguir-lo a Ell suposa «elegir» canviar el focus afectiu de la pròpia vida, *demana sortir de si mateix i exercir la «capacitat de selecció»* que el Senyor ens ha donat. Avui l'oferta de possibilitats és enorme, i pot haver al cor idees, criteris, prejudicis, gustos, interessos..., però tots no són vàlids i admissibles.

Acceptar ser deixeble de Jesucrist és com deixar passar per la pròpia vida una arada que arrenca les arrels i retorna. És *molt més que un Credo* que hom pot pronunciar materialment sense canviar de vida. Ser cristià és un capgirament i cal elegir ser «gent d'espardenya» i fer tot el possible per donar-li a la pròpia vida aquesta dimensió de servei humil i amorós en favor del proïsme. El qui estima dona la seva vida ajudant a «viure».

Seguint aquest plantejament, el beat Castelló ha reproduït el mateix lliurament «martirial» de Jesús. Donem gràcies a Déu.

Amb la salutació per cadascú del vostre germà,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Ofrena floral a la Mare de Déu de Butsènit en el diumenge d'Aplec

▶ El passat diumenge 14 de setembre se celebrà el tradicional Aplec a l'ermita de la Mare de Déu de Butsènit a l'Horta de Lleida, commemorant enguany el 70 aniversari del trasllat de la petita imatge de la Verge des de la parròquia de Sant Llorenç a l'ermita. Els infants, un any més, van homenatjar a la patrona amb una ofrena de flors que dipositaren als peus de la petita imatge en el seu cambril.

EN LA CATEDRAL DE CIUTADELLA

La diòcesi de Menorca s'acomiada del bisbe Joan Piris

El passat 16 de setembre deixà oficialment la diòcesi de Menorca qui n'havia estat el seu bisbe des de l'any 2001 al 2008, Mons. Joan Piris Frígola, per traslladar-se a la seva nova seu, la nostra diòcesi de Lleida.

Dos dies abans, el diumenge 14, a la Catedral de Ciutadella, el mateix dia i gairebé a la mateixa hora que a Lleida acomiadàvem, també a la catedral, l'administrador apostòlic Javier Salinas; els menorquins s'aplegaren a la Catedral de Ciutadella per dir adéu al pastor que durant set anys i mig els ha acompanyat en el camí de la fe. Sacerdots, religiosos i laics volgueren unir-se en la pregària d'acció de gràcies, en el mateix dia en què feia 17 anys Mons. Francesc Xavier Ciuraneta era ordenat bisbe de Menorca en la mateixa catedral que ara acomiadava al seu

successor per anar-se'n, també com ho féu el bisbe Ciuraneta, a Lleida.

En l'homilia, Mons. Piris digué als menorquins: «Que ningú ocupi el lloc de Jesús en els vostres cors i que reconegueu sempre en Ell l'amor salvador del Pare i l'amor fidel i salvador del Fill».

Abans de la benedicció final l'arxiprest Jaume Ametller es dirigí al bisbe Piris amb aquestes paraules: «...dir-li adéu és encomanar-lo a Déu, és dir-li fins després perquè sempre estarem units amb Déu i per Déu».

El fins aleshores Bisbe de Menorca s'acomiadà dels que havien estat els seus diocesans amb aquestes paraules: «Moltes vegades he canviat de lloc en la meua vida, però deixar persones és un fet sempre dolorós, perquè realment ens estimem, com toca als cristians. He estimat i m'heu estimat».

Festa de la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de Lleida

▶ Dijous 2 d'octubre, festa de la Verge Blanca de l'Acadèmia Patrona de Lleida. A les 12 del migdia, a l'Oratori de l'Acadèmia Mariana Santa Missa presidida pel director de l'Acadèmia Mn. Salvador Gené. A les 8 de la tarda, Concelebració Eucarística presidida pel bisbe de Lleida Mons. Joan Piris i cantada pel Petit Cor de la Catedral de Lleida. Celebració de la Novena fins el 30 de setembre, 7.30 tarda, Rosari i 8 Santa Missa. Diumenge 5 d'octubre, a les 10 del matí Concelebració eucarística a la Catedral presidida pels bisbes Joan Piris, Francesc Xavier Ciuraneta i Ramon Malla. A les 11, a l'Auditori Enric Granados, Certamen Marià en honor de la Verge de l'Acadèmia com a Patrona del Col·legi Episcopal de Lleida en el 50 aniversari de la seva fundació.

DIUMENGE XXVI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 18,25-28)

El Senyor diu: «Vosaltres penseu: No va ben encaminada la manera d'obrar del Senyor. Poble d'Israel, escolta bé això que et dic: ¿No és la vostra manera d'obrar i no la meva, la que va desencaminada? Si el just deixa d'obrar el bé, comet el mal i mor, morirà per culpa seva. Però si el pecador es converteix, deixa de fer el mal i obra amb justícia i bondat, salvarà la seva vida. Només que reconegui el mal que havia fet i es converteixi, viurà i se salvarà de la mort».

▶ Salm responsorial (24)

R. *Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / que aprengui els vostres camins. / Encamineu-me en la vostra veritat, instruiu-me, / perquè vós sou el Déu que em salveu; / i cada moment espero en vós. R.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat / i de l'amor que heu guardat des de sempre. / No us recordeu dels pecats que heu comès de jove, / compadiu-vos de mi, vós que estímeu tant. R.

El Senyor, bondadós i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils per sendes de justícia, / ensenya el seu camí. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,1-11)

Germans, per tot el que trobeu en Crist, de fortaleza d'ànima, d'amor que consola, de dons de l'Esperit, d'afecte entranyable i de compassió, us suplico que em doneu plenament el goig de veure-us units per uns mateixos sentiments i per una mateixa estimació dels uns pels altres, unànimes i ben avinguts. No feu res per rivalitat ni per vanagloria. Mireu els altres amb humilitat i considereu-los superiors a vosaltres mateixos. Que ningú no es guii pels propis interessos, sinó que miri pels altres. Tingueu els mateixos sentiments que heu vist en Jesucrist: ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes, i començant de capturar-se com un home qualsevol, s'abaijà i es feu obediència fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

▶ Evangelium segons sant Mateu (Mt 21,28-32)

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Què us en sembla? Un home que tenia dos fills, va dir al primer: Fill meu, vés a treballar a la vinya, avui. Ell respongué: No hi vull anar. Però després, se'n penedí i hi anà. El pare digué això mateix al segon i aquest li respongué: Hi vaig de seguida, pare. Però no hi anà. Quin d'aquests dos va fer el que el pare volia?». Li responen: «El primer». Jesús els diu: «Us dic amb tota veritat que els publicans i les dones de mala vida us passen al davant cap al Regne de Déu, perquè ha vingut Joan amb la missió d'ensenyar-vos un bon camí, però vosaltres no l'heu cregut, mentre que els publicans i les dones de mala vida sí que l'han cregut. I vosaltres, ni després de veure això, encara no us en penediu ni voleu creure'l».

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 18,25-28)

Así dice el Señor: «Comentáis: "No es justo el proceder del Señor." Escuchad, casa de Israel: ¿es injusto mi proceder?, ¿o no es vuestro proceder el que es injusto? Cuando el justo se aparta de su justicia, comete la maldad y muere, muere por la maldad que cometió. Y cuando el malvado se convierte de la maldad que hizo y practica el derecho y la justicia, él mismo salva su vida. Si recapacita y se convierte de los delitos cometidos, ciertamente vivirá y no morirá.»

▶ Salmo responsorial (24)

R. *Recuerda, Señor, que tu misericordia es eterna.*

Señor, enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas: / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador, / y todo el día te estoy esperando. R.

Recuerda, Señor, que tu ternura / y tu misericordia son eternas; / no te acuerdes de los pecados / ni de las maldades de mi juventud; / acuérdate de mí con misericordia, / por tu bondad, Señor. R.

El Señor es bueno y es recto, / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

Rostre de Crist. Quadre de José Ribera (fragment), 1591-1652. Museu del Prado, Madrid.

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,1-11)

Hermanos: Si queréis darme el consuelo de Cristo y aliviarme con vuestro amor, si nos une el mismo Espíritu y tenéis entrañas compasivas, dadme esta gran alegría: manteneos unánimes y concordados con un mismo amor y un mismo sentir. No obréis por rivalidad ni por ostentación, dejasos guiar por la humildad y considerad siempre superiores a los demás. No os encerréis en vuestros intereses, sino buscad todo el interés de los demás. Tened entre vosotros los sentimientos propios de Cristo Jesús.

Él, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

▶ Evangelium segons san Mateo (Mt 21,28-32)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los sumos sacerdotes y a los ancianos del pueblo: «¿Qué os parece? Un hombre tenía dos hijos. Se acercó al primero y le dijo: "Hijo, ve hoy a trabajar en la vinya." Él le contestó: "No quiero." Pero después recapacitó y fue. Se acercó al segundo y le dijo lo mismo. Él le contestó: "Voy, señor." Pero no fue. ¿Quién de los dos hizo lo que quería el padre?». Contestaron: «El primero.» Jesús les dijo: «Os aseguro que los publicanos y las prostitutas os llevan la delantera en el camino del reino de Dios. Porque vino Juan a vosotros enseñándoos el camino de la justicia, y no le creísteis; en cambio, los publicanos y prostitutas le creyeron. Y, aun después de ver esto, vosotros no recapacitasteis ni le creísteis.»

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Dn 7,9-10.13-14 (o bé: Ap 12,7-12a) / Sl 137 / Jn 1,47-51 □ **dimarts**: Jb 3,1-3.11-17.20-23 / Sl 87 / Lc 9,51-56 □ **dimecres**: Jb 9,1-12.14-16 / Sl 87 / Lc 9,57-62 □ **dijous**: Jb 19,21-27 / Sl 26 / Mt 18,1-5.10 ■ **divendres** (□ Lleida): Jb 38,1.12-21;40,3-5 / Sl 138 / Lc 10,13-16 □ **dissabte**: Jb 42,1-3.5-6.12-16 / Sl 118 / Lc 10,17-24 ■ **diumenge** vinent, XXVII durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Is 5,1-7 / Sl 79 / Fl 4,6-9 / Mt 21,33-43.

COMENTARI

Els camins de Déu i els nostres

Un diumenge més trobem la diferència entre la manera d'obrar del Senyor i la nostra. Sovint és fàcil acusar-lo que les coses, el món no funciona com deuria i, per tant, que Ell no està obrant bé. I un diumenge més les lectures ens parlen de conversió, de demanar-li que ens ensenyi els Seus camins (nosaltres sols no podem) i que es recordi de la Seva misericòrdia.

I com és l'actuar del nostre Déu, i del Seu fill Jesucrist? Pau ens ho descriu en la segona lectura. «Jesucrist, essent de condició divina...» Com ho entenem això? Sovint ho compremem en sentit adversatiu: «tot i ser, malgrat ser de condició divina, no es vol-

gué...» I és una possibilitat. Però la frase és molt més neutra. Hi ha la possibilitat, per tant, de llegir-ho com: «precisament perquè era de condició divina...» Sí, en continuïtat amb el Déu de l'antiga aliança, el Déu d'Israel que ja des del principi escolta el clam del seu poble esclau a l'Egipte, i el fa sortir d'aquell país i el condueix pel desert fins a la terra promesa, la terra que regalima llet i mel. El Déu d'Israel que escolta sempre el clam de l'indifens, que es compadeix dels orfes i les viudes. El Déu que ensenya el bon camí als pecadors, com hem pregat al salm. I en la plenitud dels temps aquest Déu s'encarna, perquè és el nostre Déu, per amor de

les seves criatures es fa un de nosaltres. I el Fill, Déu i home, es fa obediència fins al final.

I nosaltres? Sí, cridats a ser com el Fill. Tanmateix, quantes vegades diem sí i no fem, o diem no i sí que fem? Cal, també, ser realistes. Amb tot, l'important és la capacitat, el do podríem dir, de reconèixer-ho i el gest de canviar, d'obrar el bé, d'actuar amb justícia i bondat. L'important és esperar cada moment en Ell que ens pot salvar, que en el Seu Fill ens ha salvat. I si ens posem a la Seva escola, no es compadirà de nosaltres i ens ensenyarà el Seu camí?

EL ROSTRE DEL DÉU AMOR

Incredulitat i tancament

Jesucrist en una ocasió va dir: «No tothom que em diu Senyor, Senyor, entrarà al regne del cel, sinó que hi entrarà el qui compleix la voluntat del meu Pare del cel». Aquestes paraules resumeixen molt bé l'ensenyament de la paràbola dels dos fills als que el seu pare els diu que vagin a treballar a la vinya (evangeli d'avui).

L'evangeli inclou aquestes paraules: «Us dic amb tota veritat que els publicans i les dones de mala vida us passen al davant cap al Regne de Déu». L'evangelista Mateu, per exemple, era un d'aquells publicans que, juntament amb les dones de mala vida, ens poden passar al davant en el Regne del cel. I no pas, precisament, pel fet de ser el que són, sinó perquè poden ser capaços d'una generositat i d'una conversió més grans.

Déu no exclou ningú per endavant del seu Regne. Al moment de trobar-nos amb Jesucrist no importa gaire quin és el nostre

passat sinó quina és la nostra actitud present i sobretot quina és la del nostre futur, després de sentir la seva crida.

Jesús, en aquesta pàgina de l'evangeli, parla sobretot per als mestres de la Llei. Aquests, davant Jesús, es caracteritzen per la suspicàcia. Més encara: per la incredulitat i el tancament. Ells tenen idees clares. I fan un atac maliciós contra Jesús. Diuen que és un posés. Que està posseït pel rei dels dimonis. Les seves obres i l'atracció que exerceix sobre el poble senzill serien, per a ells, fruit d'un poder diabòlic. Amb aquesta actitud es tanquen a la llum de la fe en Crist i a tota conversió. Molts pecadors i pecadores varen creure Joan i es convertiren. «I vosaltres, ni després de veure això, encara no us en penediu ni voleu creure'l».

Josep M. Soler, abat de Montserrat
(Kyrie! El rostre del Déu amor. PAM, 2006)

CIVILITZACIÓ DE LA CONVIVÈNCIA

L'allau de l'emigració

No és sensat ni prudent que hi hagi vastes regions de desesperació i de pobresa gairebé a la frontera de l'opulent món europeu. És il·lusori pensar que la crisi africana deixarà immune Europa. Subestimem la comunicativitat dels mons i la porositat de les fronteres.

Ens preguntem: com poden desembarcar a Europa la crisi del Congo o la de Burundi? No desembarcaran només afectant alguns interessos econòmics europeus a l'Àfrica, sinó que es produirà un contagi a llarg termini i a distància. L'emigració constant cap a les costes europees ja n'és un signe evident. També és cert que l'emigració no és només africana, però Europa constitueix un port d'arribada a l'imaginari africà. Un món s'amuntega a les portes. Ni les tanques ni les estrictes mesures policials aconseguen aturar-los.

La crisi africana de què fugen és profunda. Emigrar és una decisió que neix davant les imatges televisives del benestar europeu i madura entre joves aturats a les ciutats, sovint amb un cert nivell d'educació, ansiosos d'un rescat, d'emancipar-se del retard i de la misèria. La crisi africana busca sortides en el vell continent. Podem pensar en una cortina que aturi els emigrants? No ho crec, entre altres coses perquè els països europeus necessiten immigrants i a moltes ciutats europees ja hi ha un mestissatge cultural euroafricà. Més dificultats per integrar-se a Europa troba la immigració magribina. Malgrat tot el que s'ha dit, els problemes africans no es resolten amb l'emigració, encara que els emigrants s'han convertit en importants contribuents al desenvolupament de la seva terra.

És veritat, però, que vint milions d'immigrants a Europa no canvien la situació del continent africà.

Andrea Riccardi
(Conviure. Ed. RBA Llibres, Barcelona 2007)

SANTORAL

28. ✝ Diumenge XXVI durant l'any. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki (s. XVII); sant Simó Rojas, prev. trinitari, de Valladolid; santa Eustoqui, filla de santa Paula; beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. Dilluns. Sants arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe; santa Gudèlia.

30. Dimarts. Sant Jeroni, prev. i doctor de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.

1. Dimecres. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. carmelitana a Lisieux, patrona de les missions; sant Remigi (†530), bisbe de Reims.

2. Dijous. Sants Àngels de la Guarda; Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat de Lleida (1946); sant Sadurní, ermità, a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

3. Divendres. Sant Francesc de Borja (Gandia 1510-Roma 1572), prev. jesuïta; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria-Josepa Rosselló, fund.

4. Dissabte. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

INTENCIONS DEL SANT PARE (octubre)

General: Que el Sinode dels Bisbes impulsi pastors, teòlegs i catequistes a transmetre la fe amb valentia.

Missionera: Que les Obres Missionals Pontifícies impulsin els cristians a participar en la missió universal de l'Església mitjançant l'oració, el sacrifici i la seva ajuda eficaç.

ENTREVISTA

► VICENÇ SANTAMARIA

Natura i espiritualitat

Amb la direcció del P. Ramon Ribera-Mariné, la Casa d'Espiritualitat del Santuari del Miracle (Solsonès) voldria donar cabuda a propostes amb llenguatge nous. Dins d'aquest marc se situa el curs *Natura i espiritualitat*, que tindrà lloc els dies 18 i 19 d'octubre. Serà la primera trobada d'un cicle de quatre que, seguint el curs de la natura, es clourà l'estiu de 2009. Durant quatre caps de setmana en les respectives estacions de l'any, persones amb esperit inquiet tindran l'ocasió de combinar un temps de caminada contemplativa amb audicions musicals comentades i projeccions de pel·lícules adients a l'estació (tel. 973 480 045 / casespi@santuarielmiracle.com). El G. Vicenç Santamaria, monjo de Montserrat, col·labora en aquest curs.

Per què considera necessari redescobrir la natura com a escola de transcendència?

La natura sempre ha estat i és el bressol que ens acull, l'aliment que ens nodreix, el ritme que ens afaïona i els braços que ens ajeuen a la fi. Tota ella forma part del llit de les nostres arrels. Per això no podem viure donant-li l'esquena. Tot al contrari. Creiem que és un bon marc per deixar reverberar dins nostre la bellesa, la solitud i la grandiositat del present. La natura és com un llibre que de sempre recorda les nostres grans finituds, la nostra caducitat i la nostra extrema fragilitat. Hi aprenem que caos i cosmos, fosca i claror, mort i vida formen un tot indivisible.

Com neix el cicle?

De la interacció de tres persones. Formem un equip que, dins de la diversitat, contemplem i estimem cadascun de nosaltres un mateix nucli: l'experiència d'aquella realitat que anomenem Déu. I és dins d'aquesta alteritat i interacció que cadascú assumeix aquell àmbit al qual se sent més afí i en què pot fer una millor aportació. Valorem molt les nostres diferents sensibilitats per a ben conduir un projecte que hem elaborat en comú al llarg d'un any.

En què consistirà la sessió del 18 i 19 d'octubre?

Tots hi anem a aprendre. Començar aquest curs és un repte que segueix una intuïció, una il·lusió: viure la natura com un espai universal teofànic, com un vincle, un portal i un indicador de nous espais d'aprenentatge interior. I comencem a la tardor perquè creiem que el cicle que gosem esbossar comença quan tot, aparentment, s'acaba o sembla que s'acabi, quan l'horabaixa ens abraça per desvetllar-nos.

Òscar Bardaji i Martín

JOAN DUNS ESCOT

La pervivència del pensament escotista

Es caputxins Martí de Barcelona († 1936) i Basili de Rubí († 1986), en les seves recerques sobre història de la teologia, posaren en relleu com, du-

rant els segles XIV i XV, l'escola franciscana de Barcelona seguí de prop l'orientació teològica de Joan Duns Escot; una metodologia molt suggeridora de la qual Basili de Rubí assenyalà els lligams i la connexió amb la que també era impartida pels framenors a la universitat anglesa d'Oxford i a la Sorbona de París.

A propòsit de l'actualitat i vigència de moltes de les posicions del pensament escotista cal tenir en compte els orientadors estudis sobre Escot endegats per Carles Balic († 1977) i per Camil Bérubé († 2007) a més, és clar, dels temes específics que, periòdicament, són tractats en els congressos escotistes internacionals que se celebren.

La pervivència de les posicions escotistes en el pensament contemporani es troba bellament sintetitzada en unes paraules que, en clima preconciliar, escriví l'any 1961 el religiós franciscà Miquel Oromí († 1974): «No hem d'avergonyar-nos mai de l'estudi de la doctrina del Doctor Subtil com si fos quelcom ja caduc. Ben al contrari, hem de seguir estudiant-la plenament convençuts que Escot pot aportar-nos encara bones solucions als reptes i aspiracions de la filosofia contemporània.» En efecte, el *Doctor Subtilis et Mariani* llegà a l'Església un tarannà teològic que és modèlic per a totes les èpoques, car Escot, situat en ambients de forta ebullició intel·lectual propis del seu temps, va saber reeixir excel·lentment com a teòleg d'encuny franciscà.

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins de Catalunya

AGENDA

Festa del beat Francesc Castelló.— Diumenge 28 de setembre, 11 del matí Santa Missa a l'església de Sant Pere, cant dels goigs i veneració de la seva relíquia. 12 migdia, repic de les campanes de la Seu Vella en honor del Beat. 7.30 tarda, concelebració eucarística a la Catedral, presidida pel bisbe de Lleida Mons. Joan Pirís. Dilluns 29, 11 del matí a la capella del Cementiri de Lleida, Santa Missa presidida per Mn. Gerard Soler, vicepostulador de la Causa de Canonització del Beat. Tot seguit ofrena de flors a la fosa comuna on reposen les seves despulles.

Trobada de zeladors i zeladores de «Lluvia de Rosas» i pelegrins.—Diumenge 28 de setembre, al santuari de Santa Teresina dels pares carmelites de Lleida, trobada de zeladors de la revista «Lluvia de Rosas» i pelegrins. 11 matí, acollida; 11.30, Eucaristia presidida pel prior P. Josep Castellà; 12.30, trobada zeladors; 12.45 projecció d'un DVD sobre santa Teresina i cloenda amb un dinar de germanor.

Festa de Santa Teresina de l'Infant Jesús.— Dimecres 1 d'octubre, al santuari-parròquia de Santa Teresina dels pares carmelites: 7.45 del matí, Laudes i Eucaristia; 12.30, Eucaristia i a les 7.30 de la tarda, solemne concelebració en honor de santa Teresina, presidida pel bisbe de Lleida Joan Pirís. Novena de la Santa fins el 30 de setembre. **Missa del Sant Àngel Custodi a Sant Martí.**—Dijous 2 d'octubre, 12 del migdia a la parròquia de Sant Martí de Lleida, Santa Missa en honor del Sant Àngel Custodi, Patró de la Policia Nacional.

Divendres de la Divina Misericòrdia.—Divendres 3 d'octubre, a la parròquia del Pilar de Lleida, inici dels Divendres de la Divina Misericòrdia (primers divendres de mes). A les 6 tarda, Exposició del Santíssim, rès de la Coroneta, Rosari, veneració de la relíquia de santa Faustina i a les 7 Santa Missa.

Novena i festa de Sant Francesc d'Assís.— Al santuari de Sant Antoni de Pàdua dels pares franciscans, Novena en honor de sant Francesc tots els dies fins el 3 d'octubre, a les 8 del matí i 7 de la tarda, Eucaristia de la Novena. Divendres 3, 7 tarda, Celebració del Trànsit de sant Francesc. Dissabte 4, festa de Sant Francesc, 8 del matí Santa Missa i 7 tarda, concelebració eucarística de tota la família franciscana, cantada pel Cor de la parròquia del Carme i veneració de la relíquia del Sant.

Pregària Interreligiosa per la Pau.—Dissabte 4 d'octubre, festa de Sant Francesc d'Assís, 7 tarda, a l'Acadèmia Mariana Pregària Interreligiosa per la Pau, organitzada per la delegació diocesana d'Ecumenisme i Diàleg Interreligiós.

Vigília de l'Adoració Nocturna.—Dissabte 4, a partir de les 10.30 de la nit a l'església de Sant Llorenç de Lleida, Vigília Eucarística de l'Adoració Nocturna, dirigida pel consiliari Mn. Daniel Turmo.

Agenda actualitzada a la pàgina web: www.bisbatlleida.org

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

La Catedral de Lleida acull l'Eucaristia de comiat del bisbe administrador apostòlic Javier Salinas Viñals

El vespre del passat diumenge 14 de setembre, festa de l'Exaltació de la Santa Creu, la Catedral de Lleida s'omplí de fidels per tal de participar en l'Eucaristia de comiat del bisbe administrador apostòlic Javier Salinas. L'Eucaristia fou concelebrada per bona part del clergat diocesà, així com dotze mossens vinguts des de Tortosa, acompanyant al seu bisbe en el comiat de Lleida i també una representació del clergat de la diòcesi de Barbastro-Monzón. S'hi feren també presents en la celebració, religiosos i religioses dels diversos instituts i congregacions de vida consagrada presents a la diòcesi.

L'Eucaristia fou solemnitzada pel Petit Cor de la Catedral de Lleida, sota la direcció del mestre de Capella Mn. Joaquim Mesalles.

El bisbe Salinas comença la seva homilia, la darrera que feia en la Catedral, dient que els temps d'administrador apostòlic a Lleida, havia estat: «...un temps d'esforç i també de goig, portat sempre per la confiança». Tot i aquestes paraules, el gruix de la seva homilia el dedicà a reflexionar sobre el sentit que la Creu ha de tenir pels cristians, convidant els fidels a deixar-se portar per l'amor de Crist mort en creu: «...lluïtant i treballant per un món nou».

Abans de la benedicció final, el vicari de Pastoral Mn. Josep Antoni Jové digué unes paraules amb les quals agraií al bisbe Salinas i en nom de tota la diòcesi: «...l'any i mig d'estada amb nosaltres, per haver acceptat el servei que l'Església us havia demanat. Ho heu fet el millor que heu pogut, amb els problemes concrets que us ha tocat viure. La vostra tasca no ha estat gens fàcil... a la vostra arribada, la diòcesi estava ferida i dolguda per problemes antics, derivats alguns per la segregació de la part de la diòcesi; problemes aliens a la vostra persona i a la vostra actuació i heu intentat buscar el bàlsam adequat per curar les ferides. No sempre ho heu aconseguit. Heu tingut un protagonisme en els mitjans de comunicació que mai heu pretès. Algunes de les vostres decisions no han estat compartides per tothom i vós mateix heu estat incomprès i criticat per algunes persones i per alguns sectors de la vida eclesial i civil. Però, no dubtem que sempre heu actuat amb voluntat de servir a l'Església i a la diòcesi».

Mn. Jové continuà la seva intervenció donant les gràcies al bisbe Salinas: «...perquè, malgrat les dificultats, sempre heu tingut clar quina havia de ser la vostra prioritat pastoral: L'Evangelització», alhora que li agraií l'haver estat un «bisbe proper, treballador, disponible quan algú us ha necessitat i dialogant».

Les paraules del vicari de pastoral van ser corroborades amb un aplaudiment dels fidels i que es tornà a repetir quan tot seguit, el vicari general Mn. Joan R. Ezquerria lliurà al Sr. bisbe

una placa amb la imatge de la Seu Vella, com agraïment i reconeixement pel seu ministeri episcopal, amb la següent lleugenda:

«A Mons. Javier Salinas Viñals, en agraïment pel vostre servei a l'Església de Lleida, com a bisbe administrador apostòlic.»

Lleida, 8 de març de 2007 - 21 de setembre de 2008

Mons. Salinas, en unes sentides paraules de resposta, donà gràcies a quants l'han ajudat en el seu ministeri, alhora que demanà perdó «...a tots aquells que hagi pogut ofendre». També tingué paraules d'agraïment per l'alcalde Àngel Ros present en la celebració amb la seva esposa i altres regidors, pel seu suport i col·laboració mútua: «...perquè tots treballem pel bé de les persones», digué.

El bisbe Salinas va cloure la seva gairebé emocionada intervenció final, tot dient que havia vingut a Lleida obeint el Sant Pare: «...i ara me'n vaig també obeint-lo. He volgut ser bisbe de Lleida i fer de bisbe. Quina alegria haver estat entre vosaltres!».

Abans però, d'acomiar-se, digué que com a valencià es sentia molt proper a Lleida, recordant com un valencià va viure 30 anys a la ciutat per anar a Roma com a papa Calixte III i com la flor de lis de l'escut de Lleida, en una porta de la catedral de València, coneguda amb el nom de «Porta de Lleida», fa present Lleida a València. Clogué el bisbe Salinas donant gràcies a Déu, alhora que s'encomanà a la Verge Blanca de l'Acadèmia Patrona de Lleida i a la Mare de Déu del Blau, venerada en la Catedral, així com al patró de la ciutat sant Anastasi i al beat Francesc Castelló, per finalitzar amb un expressiu i sentit: Adéusiau!, que fou respost amb un altre i ben fort aplaudiment de reconeixement i suport envers l'administrador apostòlic que se n'anava. Aplaudiments i gestos de comiat, que es tornaren a repetir mentre el bisbe Salinas i els concelebrants retornaven a la sagristia.

Entrevista a Mons. Javier Salinas: «Dono gràcies a Déu per aquests mesos d'administrador apostòlic a Lleida»

El bisbe Javier Salinas, que durant un any i sis mesos ha estat administrador apostòlic de la diòcesi de Lleida, ha dit que compaginar la responsabilitat de dues diòcesis durant aquest període, en una com a titular i l'altra com administrador apostòlic, li ha comportat una certa dificultat: «No és fàcil estar fidel a dues realitats diferents, amb temes i preocupacions que reclamen una atenció permanent. Fins i tot a Tortosa m'han arribat a dir: «...Sr. Bisbe, sempre se'n va a Lleida vostè!»

Pel que fa al tema de litigi del Museu Diocesà, reconeix el Sr. Bisbe que ha estat un tema difícil: «...però puc afirmar que sempre he trobat en les

autoritats, Consorci, conseller de Cultura... respecte i comprensió davant la meua actuació. També he treballat per evidenciar una mútua relació de germanor i comunió amb la diòcesi de Barbastro

Monzón, doncs el valor de la comunió i de la unitat és molt important per l'Església. Qualsevol pas que he fet en aquest tema, sempre l'he consultat i compartit amb els meus col·laboradors i no he fet res d'esquena a ningú».

Mons. Salinas diu finalment: «Tinc la consciència de no haver dit NO a res que fos important per la diòcesi de Lleida i dono gràcies a Déu per aquests mesos d'administrador apostòlic i pel clergat, religiosos i laics que m'he trobat a Lleida». Ha manifestat també la seva satisfacció pel nou bisbe de Lleida Joan Pirís, dient: «Bé molt content i il·lusionat. Si li hagués de donar un consell, seria aquest: «...tracta sempre de buscar la unitat i comunió en la fe»».